

Kristian Koželj

Selivka

Štiriinosemdeset

Kakšno popoldne rečeš:
čas uresničenih prerokb, ubožni čas,
nekaj naključno skupaj zmetanih števil
kot predestiniranih, da spravijo stvari v tek.

Kdaj drugič rečeš:
ko je bilo poletje snežnih kep in modrih zvezd.
In babje leto. Eno zadnjih.
Kmalu smo jim morali reči drugače.

Spet drugič:
trideset in več prepletajočih se zgodb,
ki se stekajo v eno in končajo tukaj.
Vedno tukaj, vedno za to mizo.

Potem piševa seznam stvari
kot nakupovalni listič v dveh stolpcih:
transgresije, ki sva se jim posvetila, in
prepovedi, ki jih bova preresetala in

strpala v že kak muzej.
Kar ostane na presečišču, je najino:
to poimenujeva in vzameva domov.

V tem najinem veselju se spreminja
le diagonala zaslona.
Pivo se, hvala bogu, od preroškega leta
še ni podražilo.

Petnosemdeset

Soseda, ki vstopa skozi vrata,
zima je, tvoj rojstni dan
in velika škatla v naročju.

Na desetine koščkov,
ki morajo skupaj,
ker jih skupaj sili tvoja volja,
vsaj tako misliš.

Potem trenutek, ko izpolniš podobo:
ustaviš se, ne veš, kako naprej.
Kot da vse skupaj ni več igra.

Vse okrog naju, v nama, midva sama
sva prehajanje proti nečemu,
kar ni veselje.
Vesolje je preveč tu. Vedno isto.
Vedno pripravljeno vprašati,
ali bova še.

Selivka

sestavljanje poceni omare
je začuden pogled vase:
kako to, da nikoli nisi maral legokock
in so se ti prijatelji, ki ždijo ob modelčkih letal
iz tisoč drobnih koščkov plastike,
zdeli čudaki –

dobro, nekaj prinesejo leta
in konci mesecev, ki jih sestavljaš
s transakcijskim računom,
a je vendarle neobičajno,
najmanj to, priznaj,
kako se udomačuješ v misli,
da bi tole lahko trajalo v nedogled –

biti skrit pred tetami, ki se grejo urednice,
in penzionisti
in otroki in vsemi, ki zlagajo življenja,
vse bi šlo, še posebej tisti del
brez otrok in z viskijem
na sveže sestavljenih policah,

škoda samo, da imamo okna
in pod okni ceste
in na njih promet,
modelčke z lastnim življenjem,
ki ne vedo zate, tvoje omare, čudenje ...
še najmanj za nenavadno srečanje svetov
v torek ob petih popoldne

Kratko premišljevanje o igri

Mrtvo morje,
praviš.

Dnevi, ko je čas preveč zgoščen,
da bi plaval v njem,
in ne dovolj,
da bi nanj položil stopalo
in odšel naprej.

Dokončno spoznaš,
da nisi noben kristus,
čeprav se ti misel vsiljuje
že od konca srednje šole,
in potem ti je žal spoznanja,
ker je kristus enako otrok
in otrok enako igra.

Nedeljski popoldnevi
na obrežju.
Za hrptom na
pročelju renesančne hiše
Kristus, krvavo potreben obnove.
V popoldanski pripeki
si želi, da bi bil mačka.
Ker, resno, kdo ne bi hotel biti mačka?

Mrtvo morje.
Nenehna želja biti tam, kjer nisi.

Kratko premišljevanje o smrti

Vse, kar bo:

tvoja ženska poljubi otroka,
nekdo razvozla sestavo temne snovi,
Dončičeva trojka v zadnji sekundi sedme tekme,
za zmago, leti, kot v počasnem posnetku, in koš,
konec časa ...

Vse, kar bo, kar gotovo bo,
kar na nek način nekje že je,
poslušaj, kako se telo ogreva na višje obrate,
telo nezmotljivo ve.
Skorajšnji stik dveh kazalcev.

Vse to bo.
Brezprizivno.
V nekih drugih očeh.

Kar ne bi smelo biti tu

Občutek, da je tukaj,
moral bi biti, vse kaže na to,
nekateri so ga slišali,
jasno kot otroški smeh.

In smo pretaknili vse vogale znanega –
lahko bi se vdrl v zemljo.
Samo ta smeh kot obledela skica ...

Mogoče je ključ v odhajanju v skrito,
mogoče, reče nekdo,

a potem zgrešimo stopnico,
čuden gib, povemo kasneje,
čuden gib in nam skamni hrbtenica
in nam razvodenijo noge.

Nič kaj skritega ni v tem.
In vsi osnutki, ki jih zmoremo načrtati
v samoti svojih bivališč:
preglasni, da bi nam ponoči dali spati,
pretihi, da bi jih zavili v odejo
in zazibali v sen.